

bátorsága isteni szép magasztosságától glóriázva, a magyar daliás ősök büszkeségére, hogy testét be ne piszkolja egy muzulmán rabló keze sem, a rettentő mélységbe ugratott. És a keleti mystikumok legelrejtett zúgában, hol Tibet, Kína, India és Turkesztán az évezredekken át féltve őrzött titkaival összebúvik, a keleti nagy titkok szűz helyén a két pajtás, lovas és a ló melegvére összefolyva, nagycseppekben csepegett le a sziklapadokra,

Hetvenkét család várja haza még ma is férjeurát, fiát, édesapját. Reménykednek, nem tudják, hogy hol van, mi van vele . . . de hiába.

A madalii mocsár, néma mint a sír, mély mint a pokol s messze van fölünk mint a mennyország. A szerencsétlen marttyrok szétdarabolva ott fekszenek a feneketlen sárban ismeretlenül, névtelenül, nem keresi őket senki. Ha cserben hagyott lelkük néha mégis felkeresi őket a mélységes posványban, a sok lemetszett kar, lábszár, fej törzs közt nem tudja egyik sem feltalálni megkínzott sovány porhüvelyét.

Rohan, rohan . . .

*Mi az ami döngő,
Gyors lépésekben rohan,
Mi az, ami fejem fölött
Suhan és mellettem dobban?
Nem látom, de hallom . . .
egyre érzem, megy tovább.
Se szél nem viszi, senki
nem hiszi . . . Nincs itt porkoláb,
nincs ki visszatartsa,
csak folyton tovább halad . . .
Tar fejem már világít . . .
Az ifjúság az, mely szalad.*

—bb.